

Tématem diplomové práce jsou vazby mezi Lockovou teorií osobní identity, její klasickou kritikou, kterou provedli Butler a Reid a její kritickou recepcí mezi vybranými představiteli analytické filosofie (Grice, Quinton, Perry, Shoemaker). V první části je Locke ukázán jako zakladatel tradice, která klade důraz na fundamentální vazbu mezi identitou osoby v průběhu času a její paměti nebo vědomím. Zároveň je odlišena identita osoby a člověka, což znamená, že osoba je chápána jako identická potud, pokud sahá její vědomí, nezávisle na identitě hmotné a/nebo nehmotné substance, v níž spočívá identita člověka. V této části jsou také diskutovány vážné problémy Lockova pojetí jako jsou amnézie a paramnézie. Ve druhé části jsou analyzovány klasické námitky proti Lockově pozici – Reidův "paradox statečného důstojníka" a Butlerova námitka *petitio principii* a Reidovo a Butlerovo pojetí rozdílu identity osoby a ostatních jsoucen. Ve třetí části jsou diskutovány dvě koncepce současných autorů (Grice, Quinton), kteří obhajují Lockovu pozici proti klasickým námitkám a kteří tvrdí, že osobní identita spočívá v určitém druhu psychologické kontinuity (zdůrazněna je kontinuita paměti nebo charakteru). Je však ukázáno, že tyto koncepce stále podléhají námitce *petitio principii*. Ve čtvrté části jsou tedy diskutovány koncepce těch autorů (Perry, Shoemaker), kteří se snaží poukázat na nepominutelnost tělesné kontinuity při úvahách o kritériích osobní identity a na nutnost rozlišení perspektivy první a třetí osoby při tematizaci problému.